

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoј móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođň ty.

Z'njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa šo łóždu šobotu w Šmolerjež knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

15. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Kor. 7, 29—31.

„Tón čas je krótki. Dale šu to moje myšle: kotsiž žony maju, šo ći bychu byli, jako bychu žanych njeměli; a kotsiž płacža, jako bychu njepłakali; a kotsiž šo wješela, jako bychu šo njewješelili.“

Wščitko nětkle škwata. Na polach je nusne. Wojo-
wacž, rany wobalecž rěka š napinanjom wšchěch mozow.
Wono je, kaž bychmy dženska š japoschtoloweho rta šly-
scheli: „Tón čas je krótki.“ To klineži hewak pschi kónzu
lěta jašnje a móznje — kaž je tež našče Bože šłowo ša
tekt na wobšamknjenje lěta wot wyschnosće šobu postajene.
Šaj, kónž ša wšchěch pschińdže. Ale kať nětko w tychle
cžežkich časach wšcho rěči: Wukni mandželstwo a jeho
šbože, horjo a wješele, šambójenje a žny šwět ša šnadny
wobhladowacž. Našch čas a našče žiwjenje
wobhladowajmy najprjedy jako Boži dar!

Bože dar je nam tole lěto š nowa pschinješło!
Štoro wšcho běšče rjane narosťlo, šo je nam wutroba šo
šradowala! Žnjowa džakowna njedžela je nam šašo
wobradžena! Jako pať nětkle tať wětr žychnowašče a
našmy pschitšhad pschpowjedzi, jako šchomny je šemje
šwuwala abo hałošy wotłama a jich płody wšchě dele
ššchašy, dha běšče nam tež šašo, kaž bychmy šo dopom-
nili: Wono móže šo tebi tež wščitko wšacž. Najkraš-

nišče šbože doma je dobre mandželske žiwjenje, „šromny
muž, šromna žona“. Tež šwjaty Pawoł, hačž runje
ženje njewoženjeny, to wě. Wón tež pschecziwo woženjenju
a mandželstwu, kiž ma Boži šygel a šlubjenje, ženje žaneho
šłowa prajiť njese; ale rjeknje: „Šy-li bješ žony, dha
njepytaj žonu; hdyž šo woženiš, njeshřěščiš ty!“
Šóždemu polnje wolu wostaji. Šola to jene měni:
w cžežkim časju budže njewoženjeny bóle bješ štarosće
dla pschichoda a tež bóle škmany, šo na bójšte a wěčne
šłozicž a hotowacž. A to je tež myšl jeho šłowa:
„Kotsiž žony maju, šo bychu ći byli, jako bychu žanych
njeměli.“ Našchi lubi mlodži mužojo maju šwoje man-
dželske wopušćicž, hdyž do wojny cžeňjeja. Našchi
hižom šarschi nanojo wot cžrjódki džěči šo wottorhnyčž,
šo bychu ša šbože a šdžerjenje wótžneho kraja šlužbu
cžinili. Šu je nětkle wjele hórkosće a bolosće. Šu rěka,
šo pschewinyčž. My šlyšchimy: Wšyche hačž mandželstwo
nětkle wěž našcheho luda šteji. Wobhladowacž šo šašo, kiž
šče šo tu lubo měli a šwój raj šebi šwarili na šemi?
Bóh to wě. Ale hinať njese: „jako byšće šo wjazny
njeměli“, macže šo wobhladowacž wuknyčž. A my
w domje a mandželsžy wšchitžy nimamy tať na šebi
wišacž, kaž by dale ničžo wyschšeho na šwěcže njebžylo.
Wobhladowajmy čas a žiwjenje jako Boži dar najprjedy!
Šamny w pschirunanju rjeknje: „Ša šym šo woženit;
tehodla pschińcž njemóžu.“ Ša teho běšče žona, mandžel-
stwo, a prajmy to šhroble, łóšcht cžěła a žadosć tuteho
žiwjenja to najwyschšche. Š njemóža jowle tež ći šrejni

šebi to t wutrobje wsacz: Njehladajče jeho sachodnych žadoscžow. Posbėhncze šo do wyšokoscze. Rónz junu wěšcze pschindže: derje temu, kiž je šo i czašom wot teho lóšhta wottorhował, kiž je i šchidłami dušche bydlit pschi Božim trónje!

Kak tajte smyšlenje tebe wěšteho a šylneho čini! Płakanje a wješelenje tebe w najhlubškej dušchi njeros-
tšchašy ani nješamgli! My mohli hižom i pohladanjom na našchich rjetowšyž šo bėdžoznych a na trwawnišcžcu čerxpjaznych šynow luda to wufnyčž: Płakacz kaž by nje-
plakał, šo wješelicž kaž by šo njewješelit! Šim mohła šo psched bitwu wutroba saržecž, hdyž wjedža, šo do šmjercze dže. Někotši, šhto wě kak wjele? tam ležo wo-
stanu. Budu to ja? šo prascheja! A je jich dženša kulka pscheshonowala, šnano jich jutšje triechi. Š kajka njehnutu ma myšl a wutroba pschi sarženju a šastyštanju kaž pschi dobyčžu a pschepušcžčenju wostacz! Myšl šebi, kiž domach i mērom žiwjenje wužiwašch, na nich! Njedaj šwojim šylšam tež dobyčž, hdyž šnano či czežke myšle pschindu, haj hubjena nomina šo tebi i dalota pschinješe. Ty dyrbišch wjedžecž: Wschudžom w dobrym a šlym šo Bože pucže šjewja. W našchim czašu mamy i nowa prawje šhonicž, šhto to rēka. Haj, i Bohom płakaj, i Bohom šo wješelit! Šišcže šu pschezo wjele tajkich, kiž i njerosomom wyškaja, kiž tež psches tele domapytanje šo njechadža t cžichemu, pobožnemu šhodženju pohnučž dacž. Š njeczėrcze kaž njerosomni, njebójšyž do šwėta. Niž šo šmėšch wješelicž, čiin to w dobrej myšli a šcheshčijanskej wėrje. Pschekrašnjene woblicžo, w Bosy woczichnjena wutroba to je, šhtož ma šcheshčijan ša naj-
wyschšchi poklad. Šrynžekna Wilhelm 1813 do šwojeho dženika ras w septembri, jako bėšche Napoleon hišcže štraschny, napiša — wono bėšche na jejnym 28lėtnym narodnym dnju: „Božo, ščziin mje jeno dobru ša šwoje njebješa, potom je wscho hišcže wješele na tónz. Božo, hišcže jenu proštwu: Božo, žohnuj mojich lubych a šdžerž jich mojimai štaršchimaj wschėch, a daj cžlowjestwu bóršy šwobodu a šloty mēr.“

Tak džeja w dobrnych cžlowškich wutrobach žadanja psches tutón šwėt t nēcžemu wyschšchemu. Wěšcže, we šwėcže mamy wschitžy šwoje žiwjenje a powołanje. Wschė šwoje mozy mamy jow naložicž, šo bychmy šwoju pschišluchnosčž dopjelnili a i cžescžu wobštali! Ale pschezo šašo jako či, kiž šu do Božeho kraleštwa powołani. Š nowa mohł na tamnych pokasacz, kiž rjetnu: „Ša šym šebi polo, por špschahow wołow kupit; prošchu, šamolw mje.“ Čži mējachu žiwjenje a myšl ša tutón šwėt — wón bėšche jim to najprėnšche a jenicžy wulke. Šak hinał našch šawoł rjetnje: „Šotšiž kupuja, jako bychy to šame njewobšynuli; a šotšiž teho šwėta wužiwaja, šo bychy jeho šlė njewuži-
wali!“ Š kajka hnada, wschón czaš, tež našch nėtkle, wschė dary, tež našche šamóženje jako i Boha date wob-
hladowacz! Šajke nėšcto dobre, i cžistymaj rukomaj a šwjatej dušchu i nim wobłhadžecž; kak dolho je mašch, twoje kubla? Šraschej šo bratrom w Šruskej a Šlšastej, hdyž šo jim wschė špalichu! — Božo, wodž šam, ščziin naš, kaž šo tebi lubimy.

Šamjein.

M. w M.

W krajnej nusy.

Njei' Šfrain mój luby šyn
A lubowane džecžo?
Šaj, kóna moja wón je ždny,
Mi w woczomaj šo šwėcžo;
Še wołowa tež šernicžka
A róža moja nadobna,
Še wušwolena moja.

Ša šlyšchu twoje škorženje
A šrudne žakoscženje:
„Mój Bóh tón nėtko khosta mje
A dawa šaplacženje,
Wón i prutom w domach pyta mje,
Šo mšda je moja šawěšcže
A plód wschėch mojich hrėchow.“

Ša šym wašch Bóh, to wopomncže!
Ša džeržu, šhtož šym šlubit;
Pschi mojich šłowach wostanje,
Ša šwėrnoscž njejšym šhubit.
Šo šhonicž dyrbi Šfrain
A šhwalicž i hłoškom wyšokim
Wschu moju bójšku šwėrnoscž.

Ša šwoju špomnju pschišahu
A i njeje njejšym panųł,
Šdyž šym cže i lutej dobru
Wschak štajnje t šebi cžahnył.
Džach: Ty šy w mojej wutrobje,
Ša móžny šchit šym ša tebe
A čžu tež wėcžnje wostacz.

Še šylnej ruku, pošluchaj,
Čžu jako Wótž cže wodžicž,
A tebe a twój žyly kraj
Čžu žohnowacz a plodžicž;
A budžesh-li mje pošluchacz,
Dha štajnje budžesh wužiwacz
Wschu moje žohnowanje.

Šdyž se šwėtom pak pušchčžišch mje
A pošluchasch štu radu,
Dha pschindže w domach pytanje,
A šhubišch moju hnadu.
Šdyž pak šo wrócžišch i roškacžom,
Dha čžu tež i luthym šmilenjom
Ššo šašo t tebi wrócžicž.

Nėtk wobrocži šo Šfrain
A pschindže pytacž hnadu,
Duž wutroba dži moja i nim,
Čžu šjednanje ša šwadu.
Wschón hnėw šo nahle wobrocži,
A we wutrobje hori mi
Ššo šašo mēr a hnada.

Duž pójče, pójče, hrėšchnyž,
Šo njetrjebal waš khostacz,
A podajče šo do winy,
Šo móhli hnadu dostacz!
Šchtož i Šfrainom do šo dže,
Tón i Šfrainom hnadu žnje
A budže trošchtowany.

Wobroczenje k Jesusej.

Běšče we dlějšchej sanđzenosczi wojetſki wyſchſchi, w Barlinje rodženy, ſa czaſ młodoſcze do awſtriſkeho wójska ſchoł a pod jara wumofanym generalom prinzom Eugenom ſlužil. Tutón wyſchł bě jara ſly a hroſny cźlowjeł a ſo wo Boha ani jeho ſakramentaj njeſtarasche. Wſchěch předarjom wón ſaniczowasche a nochzysche niczo wo nich ſlyſchecz; wón tež ženje do žaneje zyrkwje njelchodžesche. Hacz žadyn Bóh je abo niž, to wón nochzysche haſle pſchepytacz, ale bě wjeboły, hdyž móžesche jeno mernje po žadoſczech ſwojeje hrěschneje wutrobny žiwny bycz. Sta pak ſo, ſo wón wójnſtu ſlužbu wopuſchczi a ſo do Schwizy poda, hdžež wón we měſcze Bernje ſwoje bydło wſa. Tudy wón ſwoje hrěschne žiwjenje pſchezo dale wjedžesche, ale Anjes Jeſuſ, kiž wſchitki hrěschnikow pyta, wjedžische jeho runje we tym ſamym měſcze namacz. A to ſo na tajke waſchnje ſta:

Wjazy hacž jedyn krócž jemu do myſlow pſchińdže: Ty nje wěrſch do žaneho Boha; — kał, hdy by tola Bóh byl. Ty ſazpiwaſch Bože ſłowo: kał, hdy by won wěrne bylo. Tuta myſl ſczini jeho njeměrneho; wón pak ju pytaſche ſtajnje potłoczowacz, ale wón njemóžesche dohycž. Sunu pſchińdže jemu do myſle: ja cžzu tola jedyn krócž kemschi hieč a cžzu ſlyſchecz, ſchto tam předar rěczy. To tež ſo ſta.

Tehdy pak bě we Bernje runje jara wěrjazy ſtarj předar a pſches Bože dopuſchczenje ſo ſta, ſo dyrbjesche wón runje teho ſameho ſlyſchecz. Hžjom jeho napohlad, hdyž wón jeho na klětku hieč widžesche, wubudži wulku nutnoſcž pola teho wyſchła. Hnydom we ſwojej wutrobje ſaczu: Tón předar wěri ſ žylej wutrobu, ſchtož wón rěczy; — ale kajke czežkoty wón tebi nakładže? myſlesche ſebi wón tež hnydom pſchi tym. Ale niž tač; wón ſlyſchecze žyle druge wězy. Tón wěrjazy předar rěčesche we ſwojim předomowanju žyle ponižnje a ſ nutſtownym pſchewědčenjom ſwojeje wutrobny, kał je ſo Anjes Jeſuſ we luboſczi k cźlowjełam ſam cźlowjeł ſczinił, kał je wón ſa nich czerpil a wumrjel, jich wot hrěchow wumohl, a pſchitaji hiſchcže: „Seho krej je najwoſebniſchi baſam ſa wſchitku ſchtodu duſchow. Wójcže, rjetny wón, pójče, kupujče darmo, wy hrěschnižy! wy wuſmewzy! Žadyn hrěch njeje tač wulki, ſo by waſ Jeſuſ njemohl wot njeho wuſwobodžicž. Za móžu wam wobtrucicž, ſo móžecže wodače ſwojich hrěchow a prawo džeczi Božich tač wěcže doſtač, kač ſcže žiwjenja wěczi.“ Haj, — myſlesche ſebi tón wyſchł — to je ſa tajkich ludži, kiž ſu pſchezo pobožni a bohabojaſni byli; ale wón bě lědom ſebi tač pomylil, ſawoła tón předar: „Wójcže, wy ſpróžni a wobežeženi, kajzy runje nětkole ſcže, wón waſ njewoſtorcži!“ Tole džesche temu wyſchſchemu pſches wutrobu. Za cžzu, rjetny wón pſchi ſebi, ſpytacž, hacž tutón duchowny wěrnoſcž rěczy, byrnjež ſo moje dla žyly ſwět temu ſmjat. Nětko džesche wón domoj, padny na ſwojej koleni a rěčesche bjes pſcheſtača k Jeſusej, kiž bě jemu hacž dotal žyle njeſnaty byl: „Anježe Jeſu! je wěrno, ſchtož ſym nětko runje ſlyſchal, ſo Ty hrěschnikow pſchijimaſch a ſy ſwoju krej ſa nich pſchelač, dha wopokaž jo tež nade mnu!“ — Anjes Jeſuſ, kiž ma wjeſele nad hrěschnikom, kiž pokutu cžini, da to tež jemu ſhonicž. Tón wyſchł bu hacž na ſlyly hnuty a jeho wutroba ſaczumawasche, ſo Jeſuſ ſawěcže hrěschnikow a tež jeho, teho ſkóſtnika, pſchiwosmje. Wly móžecže ſebi myſlicž, kał wjele ſlyſow wón na to roſliwasche, ſo bě ſkoty czaſ ſwojeho žiwjenja tač njelchmanje naložil a ſwojeho lubeho Sbožnika ſe ſwojimi wjele hrěchami tač boloſnje ſrudžil. A wot teho czaſa lubowasche wón jeho, ſlužesche jemu ſ žylej wutrobu a pytaſche tež druhich k tajkemu wobſbožazemu ſpóſnacžu pſchiwjeſcž.

Snamjo Sbožnika.

Estawny rěſbač Dannecker, kotryž w lěcže 1941 ſemrje, dwě lěcže dołho na jentym ſnamjenju Sbožnika džekasche. Žalo mějesche jo dohotowjene, ſo wón malu holczku wopraſcha: „Schto to je? Holczka na ſnamjo hladasche a potom rjetny: „To je nětajki wulki muž!“

Rěſbač ſpóſna, ſo je ſnamjo ſmylit; wón ſ nowa na ſwoje džeko džesche a na tym ſnamjenju hiſchcže ſchěcž lět dołho džekasche. Potom da wón toſamo džeczo ſaſo ſawoćacz, ſo by ſebi to ſnamjo wobhladało. A jako wono pſched nim ſtejesche, ronjachu ſo ſlyly po džěſczowymaj lizomaj a wono džesche: „To je tón, kotryž je prajil: „Dajče džěcžatlam ke mni pſchińcž a njewobaračje jim; pſchetož tajkich je njebieſke kraleſtvo.“

Dannecker ſo nad tym jara ſwojeli; pſchetož wón běſche ſnamjo wudypač, w kotrymž ſo Sbrystuſ ſpóſna.

F.

Rowny kamjeń.

W Pomorſkej, hdžež žołmny Ranischedo Morja kraj maczeju, leži zyrkwinska wjeſ, na kotrejež pohrjebniſchcžu pod ſelenej hórku hólczez wotpoczuje, kiž běſche jenicžke džeczo, hordoscz a nadžija ſtarſcheju byl. Myſl bohateju ſtarſcheju njeběſche dołho ſa wěcžnym pytała. Duž póſta Bóh ſ khorosczu diſtheritis ſmjertneho jandžela do tamneje wſy. Tež pola doma bohateho bura ſ jenicžkim džěcžom wón nimo njeńdžesche.

W ſadwelowanju bėdžeschtaj ſo ſtarſchej wo žiwjenje hólczez, kubłowſkeho herbu; ale wón wumrje, jako bě předy na džěcžaze pobožne waſchnje ſtarſcheju troſchtowač a na njebo poſaſač. Džěcžowe poſlednje ſłowa ſtarſchimaj ſ pomjatka njepſchińdžechu, wone we wutrobje korjenjow nabychu; ſlónčnje ſo k Bohu wobrocziſchtaj, a nětko ſroſymischtaj, ſchtož běſche jimaj Bóh pſches džěcžowu ſmjercž prajicž cžyč, a tač napriſaſchtaj na rowny kamjeń: „Waſchedo žiwjenja dla je mje Bóh předy waſ ſem póſtač!“ (1. knihi Mójjasowe 45, 5).

F.

T r o ſ t.

Žołmny wulke, nawalne
Schumi morjo howrjate:
Njeſtrachuj ſo, wutroba,
Bóh je twoja ſtaſoba!

Mroki cžorne padaju,
Wſchitke hwěſdy haſle ſu:
Njeſtrachuj ſo, wutroba,
Bóh je twoja ſwětlna!

Staroscz, horjo czežkej ſtej,
So ſo noſy ſhabkatej:
Njeſtrachuj ſo, wutroba,
Bóh je twoja ſepjera!

K. A. Fiedler.

Starosczowlamač.

Sedyn ſ tyč knjeſow, kotřiž ras pſchi jenej hoſczinje ſedžachu, ſwojeho ſuſoda proſchesche: „Wodajče mi tola tamle tu ſchwižnu bleſchu! To je moja ſwucžena družina, tón prawy a woprawdžity ſtarosczowlamač. Schleńza wot njeho hižom džiwny cžini. To je tola wěrne žohnowanje, mžja-li ſo ſtaroscz we winje ſatepicž a do ſabycza ponóricž.“

Duž starý knjes, jemu snapschecza bedžazy, hwoj hłob posběže a džesche: „Pšchecziwo temu dawo ho rěczec. Sa hym ras cžitał, so powětronizy, tež pschi najwyschšej jěsbje, tola te bēte, něžne homlki pschezo hšchcže wysofo nad hwojim powětronjom widža. A macze- li Wy, mój pscheczelo, kaježkuliz horjo, kotrež Waf hacž do hłubiny dusche jima, potom mōžecze do Swojeje staroscžowlamaršteje schlenžy pohladowacz, tał hłuboko hacž chzecze, Wy budžecze Swoju tšch- noscž pschezo hšchcže boloscžiwje sacžuwacz. Wona pschezo wysche wostanje a hēbi ponōrjenje lubicž njedama. Senicžleho wērneho a woprawdžiteho staroscžowlamarja mjenuje nam japoschtoł Pētr s tym wuprajenjom, kotrež ho huscžischo wurjetuje dylzi wuwjeduje: Wschitku hwoju staroscž cžisčacze na Boha; pschetož wōn ho sa waš stara!“

F.

Mōž modlitwy.

Njebocžicžli wyschšchi konsistorialny radžicžel D. Ranka w Mnichowje powjeda we hwojim žiwjenjopisju tež jedyn cžah wo mozy modlitwy a to s cžasfa hwojeho džecžatstwa, jako bē něhdže 7 lēt starý. Wōn tam takle pišche:

„Nasch mały bratsik Rudolf bēšche wurjadnje rjane džecžo, ludžerjata hlojczka s blyschcžatymaj wōcžtomaj a schibale lubošnym pohladom. Macž jeho po šdacžu žyle wošebicže lubowasche, a my wschitzy na nim wišachmy. Duž nadpadže nascheho lubuschka hmiertna khoroscž a jeho wot naš wša. Pōsledni wječor buchmy my sažo dylzi hewal do loža pōškani. My wuloscž stracha žyle njesnajachmy, ale staroscž wo małeho bratsika mi wušknyč njeđa. Duž wotewriču ho cžishe durje nascheje spatneje stwy. Nan do njeje sastupi a padže na hwojej koleni. Sa hlyschach, kał wōn s tšchepotazym hłobom wo žiwjenje hwojeho džescža proschesche.

Cžehodla pjelnitej ho mojej wocži se hylami pschi spomnje- nju na tōnle dawno sańdženy wofomil? Mrējaze džecžo bēšche mój bratr, modleč bē mój nan. Mi je, jako budžishe mje tehdy boloscž žiwjenja do wutrobny trječika. Tola sacžuch tež tajki cžah luboscže s hwojemu nanaj kaž ženje prjedy, a s dobom tež s njeje- skemu Wōtzej, kotrehož wōn proschesche.“

Modlitwa starscheju w potajnym je roža, modleške pōsnacže starscheju psched džecžimi pał hłoncžny blyschcž, w kotrymajž luboscž a wēra džecži spodžitwje roscžetej. Šdžež je s domom modlitwa, tam je prawa cžehnidba.

F.

Sa dženska.

Swērny rjemještik bēšche pschi wufonjenju hwojeho powo- łanja s rēbla padnył a hēbi pschi tym nohu slamał. Za myšl, so budže hnano dolho na lēhwo sputany a sa kōžde džeko nje- kšmany, cžwilowasche jeho jako pilneho hwojbnego nana bōle dylzi wschitka boloscž. Sako bē starý lēkar, kotryž teho muža lēta dolho snajesche, sleuit pschephtal a prēni wobwjas scžinik, ho wōn struchle woprašča: Prajče mi, knjes lēkarjo, kał dolho smēju hnano ležecž?“

Lēkar pscheczelnje na njeho pohlada a snapschecžiw: „Sa dženska jeno jedyn džen, luby pscheczelo!“

Wofomil snjesboženy mištr mjelcžesche. Potom jemu ruku poda, prajzy: Wy macže prawje, wono je cžežto doscž sa dženska a by blasnje bylo, hēbi wutrobu se staroscžu wo pschichod hšchcže bōle pocžezicž. Sa chžu sa dženska smērom ležecž a wscho dalishe lubemu Bohu pschewostajicž.“

Seno sa dženska! Šdy bychu tola prawje mjele wobohich khorých a kšchžnoscherjow hēbi to prajicž dali, jeno sa dženska hwoj kšchž

scžerpliwje na ho wsacž a cžishe wudžeržecž w tej mozy, kotraž je jim sa dženska data, mēsto ho docžasnje hlabicž a struchlych cžinicž s tym praschenjom: „Knježe, kał dolho?“ S wjetscha wschitzy hēbi hwoje horjo s tym wulzy pocžezuja, so pschichodne brēmjo se hwojej staroscžu s pschitonnemu cžinja a hēbi tał kšchž, wot Boha napoloženy, hami podwojeju.

F.

Wschelake s bliska a s daloka.

Wot nascheje wofolnosče a tež wot naschich Šserbow lubowany lētny mišioniski hwojedžen hwojecžesche ho sańdženu njeđzeli w Małym Wjelkowje. Šwjedženške předomanje džeržesche knjes mišioniski inspektor Baudert. Wōn wužoži, so pschi wschēch sadžewkach, kotrež ho mišioniskemu skutkowanju napšchecžo staja, wono tola na swjēbelaze waschne potracžuje. Duschow, sa kotrež ho w tu kšwilu mišionstwo bratrowskeje wošady stara, je 107 000. W popołdnishej šhromadžisnje powjedachu mišionarojo wo hwojich nashonjenjach w mišioniskim džēle; mišionar powjedasche wo hwojich nadeńdženjach w Surinamje, mišionar Ribbach dowjedže pošlucharjow na polo hwojeho skutkowanja w Himalaha a mišionar Moths rěczesche wo hwojich nashonjenjach mjes Rafframi. Wošebje ho pokasa na njelšchescžijanske sadžerženje Šendželčanow. Woni drje pschezo powjedaja wo kšchescžijanstwoje a mišionstwoje, ale ho njehańbujaj, ho se hwojimi wojakami dobywacz do mišioniskich stazjow; haj Šendželka, kiž chže bratrowski ewangelski lud hncž, cžornuchow pschecziwo nam nasčezowa. Knjes bistop Brocenhagen škōncžnu modlitwu wuspēwa. Tał ho rjany hwojatocžny hwojedžen wobšamny. Kollekta wunježe pišes 400 hriwnow.

Hudańczko.

Krařna łuczka je mi snata,
Wschitzy ludžo widža ju,
Si je mōdra barba data,
Wulka je, njej' s mērjenju,
Kajkaž dženska widžecž je,
Tajka bē a wostanje.

K rozpominanju.

Bože hłowo budž twojej duschi hwojtko, mōž a trošcht;
pschewodna hwēšda, kiž cži pucž s njeju pokasuje.

* * *

Ške hwojdomnje je škōržbnik, hwojnik a kat w jenej wošobje; wono
kōždemu cžerčpenju žahadło, kōždej rōži cžerń dawo.

* * *

S wērnošču hwoje žyle žiwjenje wobstejišch; se kžu husto
lēdy hodžinu.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tež we wschēch psche- dawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na schtwōrcž- lēta płacži wōn 40 pj., jenotliwe cžisła ho sa 4 pj. pschedawaju.